

BASKIN

YAVUZ BAHADIROĞLU

KeTeBe

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önumde büyük hedefler, yüreğimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

BASKIN

ESRARENGİZ KONAK

Yağmur fena bastırmıştı. Sunguroğlu ile arkadaşları delicesine at sürüyorlardı. Bir an evvel sığınacak bir yer bulmaları lazımdı. Karanlık da bastırdı bastıracaktı.

“İleride bir boş konak olacak” diye bağırdı Köse, sesini diğerlerine işittirebilmek için, “oraya sığınırız.”

“Buralarda konak monak hak getire” diye karşılık verdi İbrahim, “Köse Ağam hafızasını evde unutmuş olmalı.”

Köse'nin kızması için mahsustan böyle konuşuyordu. Köse pekâlâ bunu biliyordu. Biliyordu, ama yine de kızıyordu işte:

“Vakitsiz öttün genç horoz, nah işte, konak göründü bile.”

Gözlerine kaçan yağmurdan aman bulup bakınca sisler gerisinde ürkütücü hâliyle bir bina gördüler. Hayaleti andırıyordu. İbrahim dişlerinin arasından:

“Bana sorarsanız yola devam,” dedi, “konağı beğenmedim.”

Alay sırası Köse'de idi.

"Emredersen saray yaptırırız Beyzadem, daha rahat edersin."

"Ne dedin?"

Avaz avaz cümlesini tekrarladı.

"Sana bir saray yaptırırız dedim."

"Duymuyorum, yağmur çok hızlı."

"Yağmur suyu kulağına mı kaçtı hay genç horoz, genç olmadan kocamaya durdun."

"Anlamıyorum, boşa bağıırıp durma."

"Çünkü işine gelmiyor."

Hep böyle idiler. Birbirleriyle eğlenirler ama asla kızmaz, küsmezlerdi. Sunguroğlu bu hâllerini bildiğinden dokunmazdı. Hatta konuşmaları onu keyiflendirir, bıyıkaltı gülümser dururdu. Lakin her işi tadında bırakmak lazımdı. Eski konağa iyice yaklaşmışlardı.

Sunguroğlu atını Köse'nin atıyla başa baş getirdi:

"Eski ama bizi yağmurdan korur," dedi, "boş olduğundan emin misin?"

"Son gördüğümde boştu. Bildiğim kadarıyla, İznik tekfurlarından biri yaptırmış. Sonra cinlidir perilidir gibilerinden konağın adı çıktı. Adam hiç oturmadan terketti."

Sunguroğlu, konağın damını işaretledi:

"Boştur deyip durmaktasın, ama şuraya baksana!"

Köse hayretler içinde söylendi:

"Vay canına, bu nasıl iştir bre?"

Konağın bacasından duman çıkıyordu. Yine de görünürde kimsecikler yoktu. Avluda atlardan inip bir süre bakındılar.

"Ben önden gireyim," dedi Sunguroğlu, "siz burada kalın ve her ihtimale karşı hazırlıklı bulunun. Ne olur ne olmaz. Kendi topraklarımızdayız fakat etraf serkeş kaynıyor. Tetik durun!"

İbrahim, Sunguroğlu'nun önünü kesti:

"Bana izin Beyim, içeri ben gireyim."

O kadar içten söylüyordu ki Sunguroğlu gülmekten kendini alamadı.

"Yani aklın sıra beni korumakta mısınız?"

"Aslında kendimi korumaktayım Beyim. Köse Ağamla baş başa kalırsam canıma okur. Az önce alay ettim diye kızmıştır."

"Ben kızmam," diye atıldı Köse.

Fakat İbrahim kapıyı tutmuştu. Önce hafif ardından sert sert tıkırdattı. Tok darbelerin dışında çıt yoktu. Kapıyı itti. Gıcırdayarak açıldı.

"Bismillah," deyip sağ ayağını içeri attı.

Kılıcı hazırды. En küçük bir terslikte indirmek üzere hazır tutuyordu. Sinirleri yay gibi gerilmişti. Bir adım, iki adım, üç adım...

Ve tıkırtı. İbrahim hızla döndü. Dönmesiyle birlikte kılıcını indirdi:

"Yallah bre!"

Sunguroğlu ile Köse, İbrahim'in narasına koptular.

"Yettik ha!"

Fakat içeride İbrahim'den başka kimsecikler yoktu.

"Hani ya düşman?" diye sordu Köse.

